

El dia a dia en el barri del Puig

PRIMERA PART:

Teresa Serra
Lesya Ovcharenko
Mia Barendse i Abelardo de Vera
Núria Soler, Aura i Arnau Pujol

Un projecte del Pla de Barris del Puig
Comissariat: Rosa Maria Rourich

Sarafetjos del Puig

Inauguració: 29 d'agost a les 19:00h

PRIMERA PART:

Teresa Serra
Lesya Ovcharenko
Mia Barendse i Abelardo de Vera
Núria Soler, Aura i Arnau Pujol

Un projecte del Pla de Barris del Puig
Comissariat: Rosa Maria Rourich

Sarafetjos del Puig

Inauguració: 29 d'agost a les 19:00h

PRIMERA PART:

Teresa Serra
Lesya Ovcharenko
Mia Barendse i Abelardo de Vera
Núria Soler, Aura i Arnau Pujol

Un projecte del Pla de Barris del Puig
Comissariat: Rosa Maria Rourich

Sarafetjos del Puig

Inauguració: 29 d'agost a les 19:00h

EL DIA A DIA EN EL BARRI DEL PUIG

PRIMERA PART

El projecte EL DIA A DIA EN EL BARRI DEL PUIG s'articula en tres parts:

- 1.- QUI ÉS QUI: presentació individual dels participants en el projecte.
- 2.- DE VIVA VEU: testimonis orals dels participants sobre la seva vida i vivències en el barri.
- 3.- DE MICA EN MICA: projecció dins l'aigua d'imatges de la vida individual i col·lectiva del passat i present del barri, per tal d'anar vessant la memòria individual en la col·lectiva i la col·lectiva en la individual.

En aquesta primera part hi falten els retrats de l'Djme, un jove de Mali, i de la Samira, d'origen marroquí. Havien de ser-hi, volien ser-hi, però l'Djme

és a França des de fa uns mesos per buscar feina i la Samira treballa tantes hores, ara a l'estiu, que per més que ho hem intentat no hi ha hagut manera de poder-nos trobar amb calma.

Hi seran en una segona part.

Com també espero que hi siguin altres veïns i veïnes que vulguin sumar les seves veus, els seus testimonis a les que avui presentem per tal d'anar construint un relat del barri més coral i participatiu perquè es tracta, en definitiva, de contribuir a fer barri, dia a dia.

EL DIA A DIA EN EL BARRI DEL PUIG

*Tot és en un lloc. Si és així, la força del lloc és prodigiosa
passa per davant de tot.*

Aristòtil

La força d'un petit puig plantat al bell mig de la nostra petita ciutat que, al llarg del temps, ha estat terra de conreu i graner de la vila, bastió de defensa, zona d'expansió de la indústria surera, refugi antiaeri durant la Guerra Civil, barri atrapat i mig oblidat entre el bum de l'expansió turística a la vora del mar i el bum de la immigració a la zona de Vilartagues. Un barri, però, que de la mà del Pla de Barris, reneix amb força, tota la força del seu lloc. Que és la força dels qui l'habiten.

Per a uns, aquest és el seu lloc. Són d'aquí, o com a molt, del costat. La seva llengua és la llengua del lloc, el seu dia a dia està fet dels colors, les olors i els ritmes del lloc, els seus records fermentant arrelats en el lloc, carn i ungla amb el lloc.

Per a d'altres, el seu, de lloc, és un altre, lluny d'aquí. Han tingut la força de deixar-lo enrera, la força de l'amor. De l'amor a un altre, a una altra vida, una vida que han imaginat més plena o senzillament una vida digna de portar aquest nom i per a la qual alguns han posat la seva, de vida, en joc. Potser és l'única força que els ha donat el seu lloc.

La seva llengua, la seva llum, els seus gustos i costums són uns altres. Venen carregats de records fets d'una altra terra potser esmicolada pel camí. Molts no saben com, ni si es podrà, barrejar-la amb la d'aquí.

Aprendre que es pot ser d'aquí sense deixar de ser d'allà, com diu Amin Maalouf. Aprendre a fer lloc als d'allà sense deixar de ser d'aquí. Un art combinatori, l'art de l'amalgama entre les forces sedimentades en el lloc al llarg del temps i les forces dels qui venen d'un altre lloc.

El dia a dia: aixecar-se cada matí, malgrat el cansament, per anar a la feina, si se'n té, o per seguir buscant-ne, si no se'n té, fer un bon àpat per fills i nets, regar les plantes del balcó, cuidar el gat del veí, abaixar la música per no molestar els del costat, començar un nou curset després de jubilat, anar a una reunió de barri o del que sigui encara que ens faci mandra, mudar-nos per sortir a fer un volt potser per posar al mal temps bona cara, treure forces d'on no n'hi ha per portar un plat a taula o per arribar a final de mes. De la força d'aquests petits gran gestos depèn que l'amalgama s'aglutini, qu'es faci una pinya prou ferma per aixecar amb èxit el castell d'una comunitat, d'un poble, d'un país.

Per celebrar aquest vell/nou espai que s'obre gràcies a l'esforç i la participació ciutadana, què millor que estendre amb cura, a plena llum, una mostra de la riquesa i diversitat humana d'aquest barri, dels qui contribueixen, dia a dia, a sumar les seves petites grans forces amb les forces del lloc per consolidar aquest barri com terra de cultiu de la convivència, bastió de defensa de la dignitat de tot ésser humà, refugi contra les bombes del racisme i de la intolerància, zona d'expansió d'idees i de projectes que generin per damunt de tot riquesa humana i bons plans de vida per a tothom.

Rosa Maria Rourich i Bordas

The background of the entire page is an aerial photograph of a city street, likely in Barcelona, showing buildings, sidewalks, and some greenery. Overlaid on this photograph are several translucent, colorful watercolor washes in shades of pink, purple, blue, and yellow, creating a layered, artistic effect.

QUI ÉS QUI

Teresa Serra
Lesya Ovcharenko
Mia Barendse i
Abelardo de Vera
Núria Soler

Fotografies: Rosa Maria Rourich
Revelat: Estudi Bergantí

Lesya Ovcharenko

La Lesya va néixer a Ucraïna. És dos dies més jove que la reina Leticia, li agrada dir amb coqueteria quan li preguntes l'edat.

El seu pare, de forts sentiments nacionalistes, li va posar el nom de Lesia en honor a una famosa poetessa ucraïnesa. Té un germà més gran, que viu a Ucraïna, casat i amb fills.

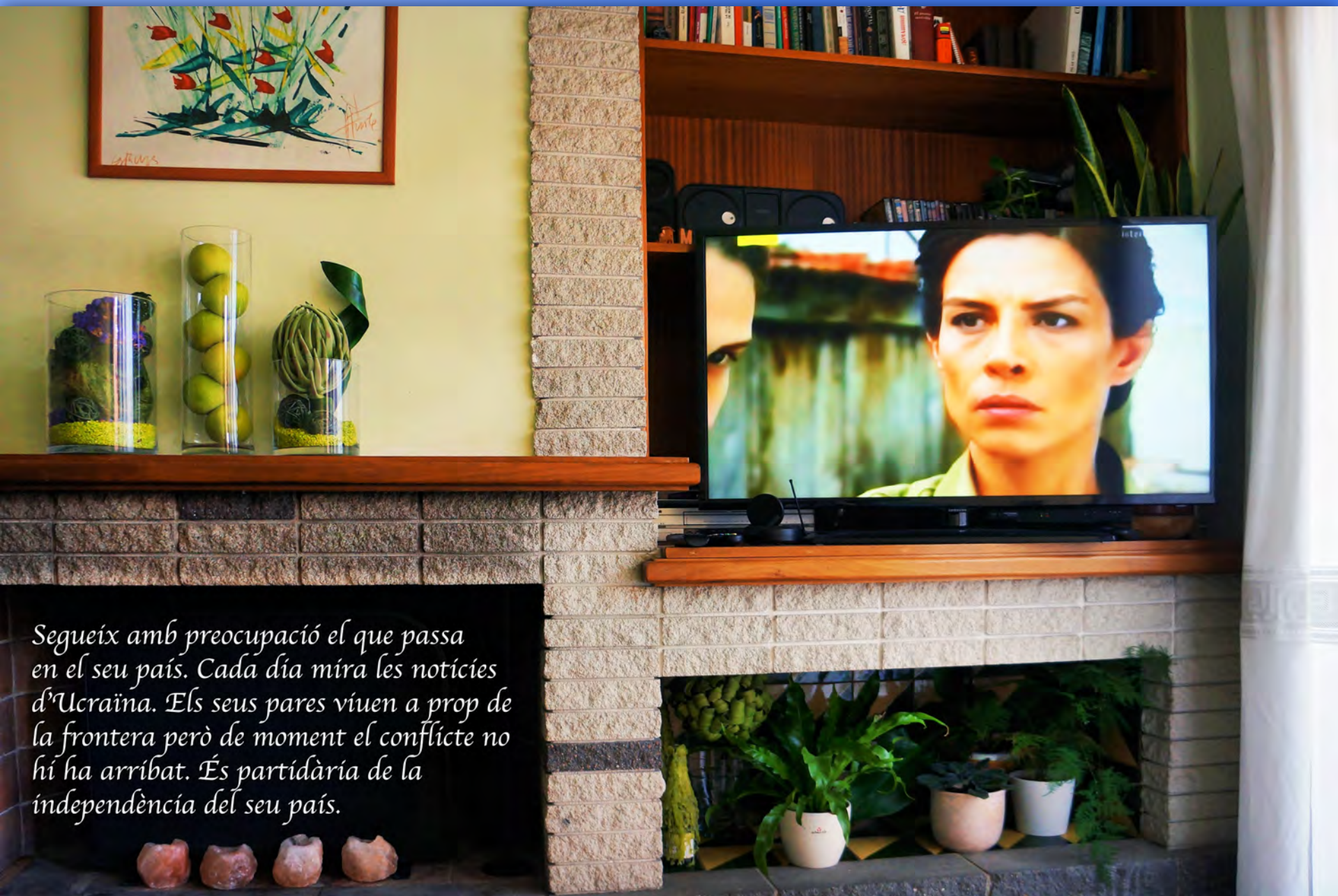
Va estudiar economia internacional a la Universitat de Sumi, època durant la qual va tenir lloc la Perestroika i la posterior independència del país.

*La Lesya tenia una bona feina a Kiev,
però ho va deixar tot per venir a viure
aquí amb el jove de qui s'havia ennamorat.
Van tenir un fill, en Miquel, que enguay
ha fet primer d'ESO al Sant Josep i
practica la natació esportiva.
Fa deu anys que viu amb el seu fill
en aquest pis del carrer de la Lluna.*

Treballa de comptable per un grup d'hotels de la costa. La seva feina li agrada molt. Viu a gust en el barri. Es preocupa pel que passa en el seu entorn. Per això, li sap greu que, al no ser ciutadana d'un país comunitari, no pugui votar en les eleccions municipals.

*Segueix amb preocupació el que passa
en el seu país. Cada dia mira les notícies
d'Ucraïna. Els seus pares viuen a prop de
la frontera però de moment el conflicte no
hi ha arribat. És partidària de la
independència del seu país.*

*Li agrada molt fer arranjaments florals i cistells de vímet per
decorar casa seva i gaudeix rebent la visita de la família i dels amics.*

Mia Barendse i Abelardo de Vera

Mia 1946

La Mia va néixer a Holanda, en una granja als afores de La Haia. Eren dotze germans, nou noies i tres nois. Ha viscut a Anglaterra, França, Itàlia i Espanya. Una de les germanes que vivia a Barcelona l'ajuda a trobar feina com a professora d'idiomes en una acadèmia. Un dels seus alumnes és l'Abelardo.

Mia 2011

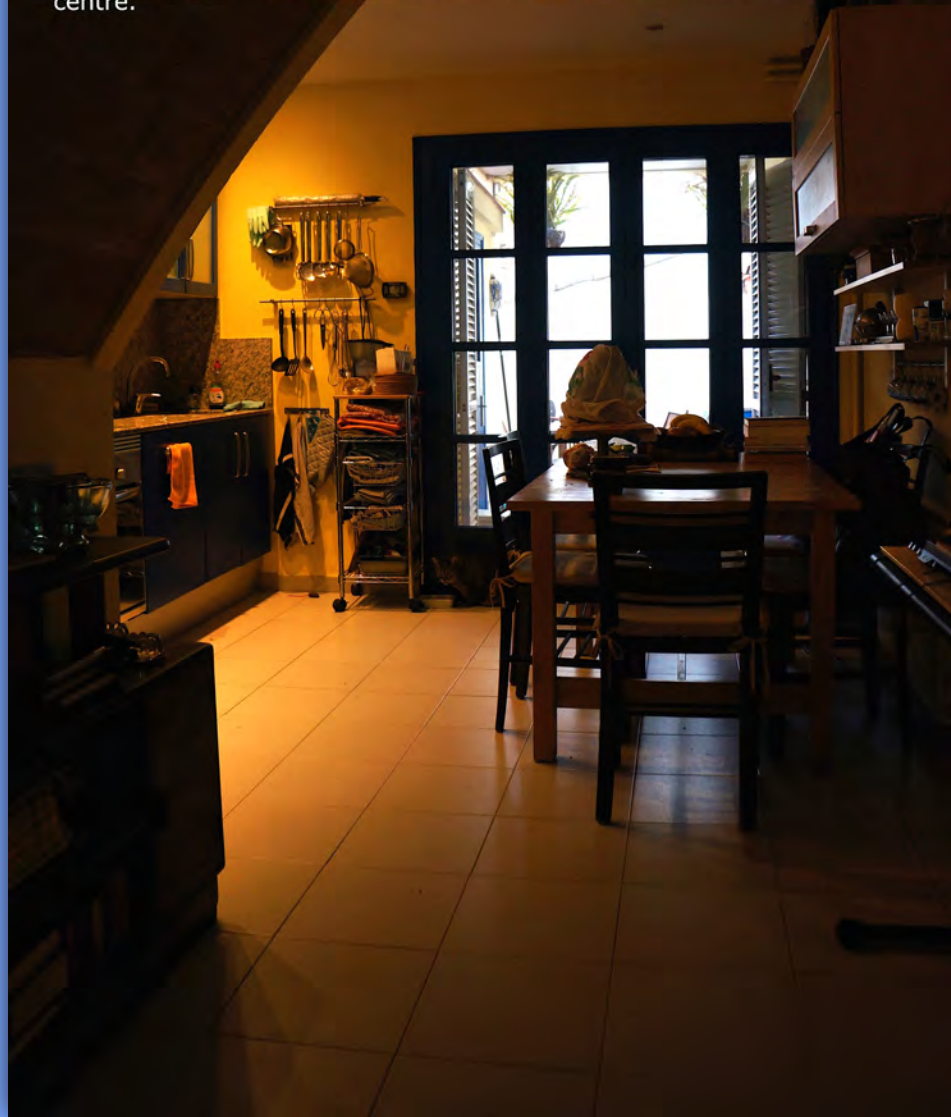

L'Abelardo, nascut a Barcelona, havia vingut a Sant Feliu de petit amb la seva mare. Torna sovint a passar caps de setmana amb els amics que ha fet. Amant del mar, fa un curs de submarinisme. Ha fet més de tres-centes immersions. Convida a la Mia a venir a Sant Feliu i també li agrada.

Ja casats, s'estableixen a Andorra on neixen les seves dues filles. Però *el mar tira* i comencen a mirar cases a Sant Feliu. La primera que veuen, una casa de poble al carrer de la Lluna, és la que finalment acaben comprant. L'Abelardo, delineant de professió, la va reformant al seu gust. L'any 2010, ja jubilats, s'instal·len a Sant Feliu. Creuen que és un bon lloc per viure la seva jubilació.

La Mia va al gimnàs, fa pintura i ha començat a tocar el piano.
A Andorra tenia un taller de ceràmica. També ha fet gravat. I
ha ensenyat a fer plats tailandesos a l'Hora del Café.
L'Abelardo ha començat un curs de fotografia per treure
millor partit de la càmera digital que li ha regalat la seva dona.
I va quatre dies com a mínim al gimnàs per seguir en forma
per fer submarinisme.
Quan tenien el gos, en Crash, la Mia el treia cada matí a les vuit.
Del barri valoren sobretot la tranquil·litat i la proximitat del
centre.

Cuiden el gat d'un amic quan no hi és
i una veïna ve a donar menjar al
seu quan ells no hi són.
De moment no volen
cap altre gos.

Núria Soler
Aura i Arnau Pujol

La Núria va néixer l'any setanta-sis i va créixer en el barri de Vilartagues. Quan es va casar, va viure en un pis del Sot dels Canyons fins que va néixer la seva filla Aura i el pis es va fer petit. La casa que van veure amb el seu home al carrer Baixada del Puig els va agradar molt. La casa i el lloc. Ja fa cinc anys que hi viuen. Entretant, ha nascut l'Arnau.

Van aguantar un any d'obres amb molta paciència, sabent que era per millorar el barri. Ara estan encantats amb la plaça. Creu que falta una mica d'ombra, però pensa que quan creixin els arbres ja n'hi haurà.

Els seus fills en gaudeixen molt i ella, mentre els vigila, aprofita per conèixer millor la gent del veïnat que va sovint, com ella, amb els seus fills a la plaça.

La Núria és mestra sense oposicions. Aquest any ha treballat a Palafrugell. El seu home és de Lloret. Treballa de comercial per una empresa de vins i licors a Lloret. A l'estiu treballa de sol a sol. Per això no surt a les fotos. Per sort a l'hivern la feina afluixa.

A l'Aura, que té cinc anys, li agrada molt dibuixar.
Em va prometre que em faria un bibuix del parc.

TERESA SERRA

Nascuda fa poc més de vuitanta anys al carrer Nou del Garrofer, a la casa del davant d'on viu ara, la Teresa és la memòria vivent del barri del Puig. la seva mare, d'origen italià i el seu pare, guixolenc, tenien la fonda de Cal Sabre a la carretera de Girona. la Teresa era la segona de tres germans.

Tret d'un petit parèntesi de dos anys que va passar a Barcelona estudiant comerç, la Teresa ha canviat varies vegades de carrer, però mai de barri. Es va casar amb un jove del barri que, coses de la vida, va anar a conèixer a Madrid. Van tenir tres fills. Quan va tenir la petita va deixar la feina del despatx. Feia catorze anys que hi treballava.

*Jubilada, però activa, els dilluns va al casal
a fer memòria i els dimarts a fer català.
També va al mercat i, a l'estiu, a la platja.
Té quatre néts. Sovint els convida a dinar i per
Carnestoltes els confecciona les disfresses.*

*De records del
barri, la Teresa
en té per donar
i per vendre.*

*Com de la vegada que,
amb cinc o sis anys,
va entrar en el refugi,
durant la guerra, per
una entrada que era
a l'actual Plaça
del Puig.*

*I de quan la gent
treia les cadires
al carrer, les nits
d'estiu, per prendre
la fresca i fer
petar la xerrada.*

*O de quan, al carrer
de S. Magdalena,
hi havia un mercat
diari i el carrer
s'omplia de gom a gom
amb la gent que sortia
de les fàbriques al
migdia i aprofitava
per comprar.*

L'exposició es va fer el 2014 en el marc de les celebracions per la rehabilitació dels safarejos del Puig.

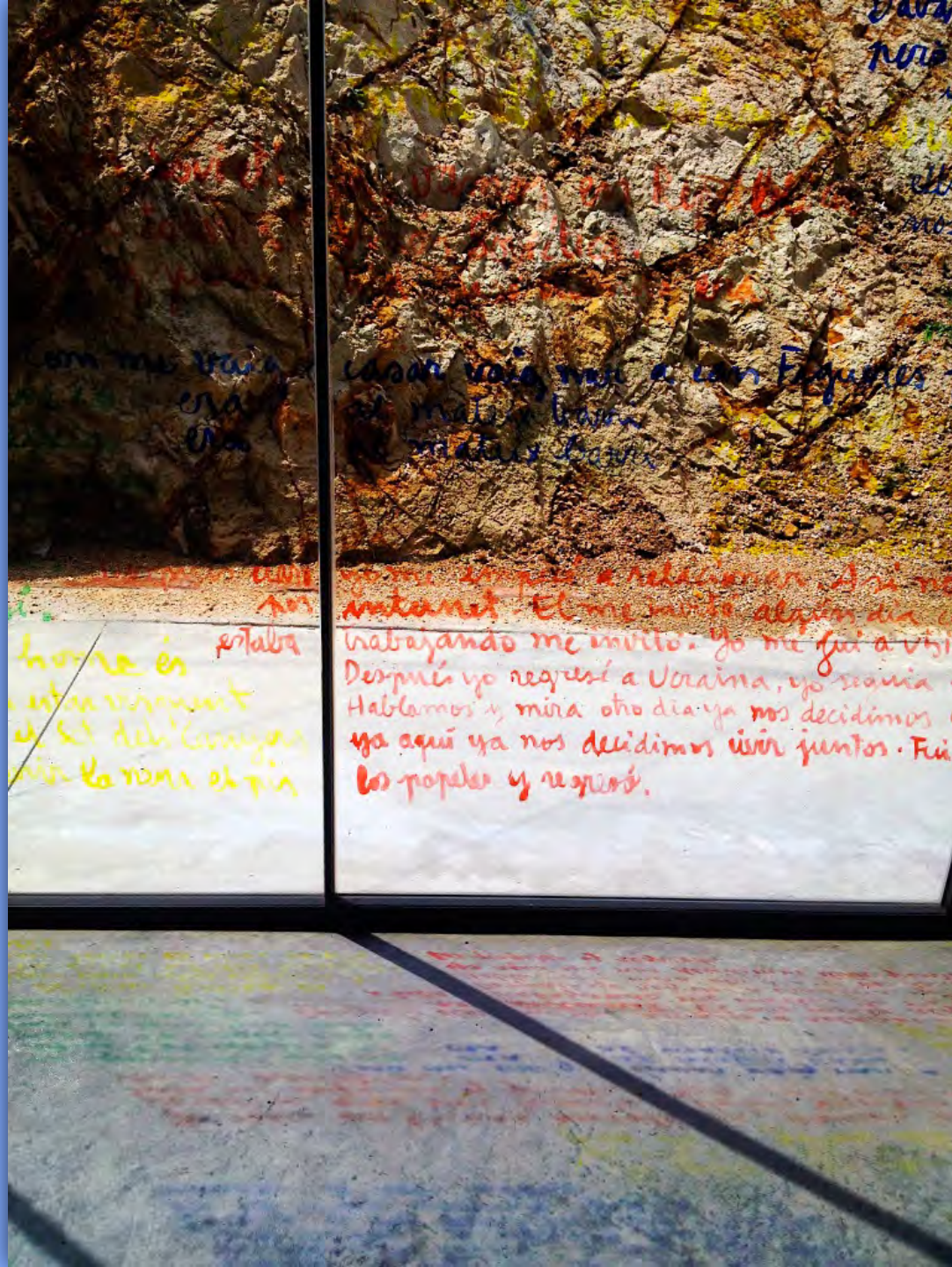

A banda de les fotografies, es podia escoltar el testimoni enregistrat dels cinc participants sobre la seva vida i el seu dia a dia al barri.

En la gran
vidriera que
protegeix els
safareigs, vaig
escriure en
tintes de
diferents
colors, un per
cada
participant,
fragments de
les converses
enregistrades.

Segons la
llum del dia,
l'escriptura
es projectava
al terra i
per sobre els
safarejos.

